

L'àngel de la Guarda alena sobre el meu front

Estic segur que el meu Àngel de la Guarda coneix els meus pensaments. Perquè, aquell dia, ja des de l'estat de presonni, els volgué conduir per tal que la vaguetat prengués forma concreta. Tot el que en el meu pensament era dispers ho va lligar com qui lliga una garba. I per suggerència d'Ell, el que només era un presentiment es convertí en pensament.

I acostant-se'm, com mai no se m'havia acostat, aquell mati em va parlar confidencialment. En aquell instant, en acostar-se'm per parlar-me al front, vaig sentir, multiplicada, una sensació que figura entre els meus records d'infància, mes antics i mes concrets. Fou tan intensa la impressió de sentir-me el meu Àngel de la Guarda cara a cara que no sé pas què va ser aquesta emoció em portà a perdre'm en el record de quan els meus mestres d'infància, el Sr. Serra i el Sr. Cantarrell se m'acostaven per a corregir-me el cartipàs. No m'havia recordat mai més d'ells. Vaig sentir, com en realitat, la barba del Sr. Serra prop de la meua galta dreta. Vaig sentir, com si fos de debó, que la branca de les ulleres del senyor Cantarrell, que ren de plata de tant en tant em tocava els polsers. El Sr. Serra i el Sr. Cantarrell em feien un gran respecte i jo

me'ls estimava. El Sr. Serra portava una barba grisa i el Sr. Cantarrel era un xic gras i desgarnat, portava ulleres, i tenia una cama arronçada i duia una sabata amb un taïó de mes de mig pam d'alçada. Quan assegut jo en el meu banc, se m'abalançaven per a corregir-me el cartipàs i em posaven la ma esquerra sobre el meu braç ~~dret~~ esquerra i amb la dreta preniem la meua ma dreta per tal de guiar la meua ploma d'oca com totes les del col·legi; en aquells moments un formigueig em recorria el cos, el cap em brunzia i em sentia batre els polsos. De què podia provenir un tremolor en el que no hi havia ni una ombra de temença?. En acostar-se'm l'Angel de la Guarda i alenar sobre el meu front vaig sentir molt mes intensos aquells tremolins a les cames i aquell batre dels polsos que m'omplien d'una deliciosa angoixa quan el Sr. Serra i el Sr. Cantarrell em corregien el cartipàs. Pot ésser una grossera comparació però no en trobo d'altra, dir que es produïen en el meu cervell juns remolins com quan el metge em xeringa les orelles. Veia passar pel meu cervell uns resplandors e segurament astrals, però que pel fet de circular dintre la col·lecció del meu cap em semblaven tenir lluissors submarines. Per fi, després ~~de~~ d'una crisi de reflexes verdosos s'encengué en el meu enteniment una celèstia d'un rosa asalmonat, color d'estampa d'Epinal. Si en ~~exposar-me~~ un espasme així pogués morir-me ! Però no era pas aquell un espasme de mort sino de vida. L'alenor de l'An-

gel de la Guarda havia fecundat les neves facultats intel·lectuals. Flotava dintre meu una nebulosa de pensament.

- Sabrás coses- m'anava dient el meu Angel-que cap dels meus companys ha dit a ningú.

Peró aquella celistia que inundava el meu enteniment, de tant mirármela de cara endins em feu una mena de pessigolles als ulls.

Encara sembla que m'hi trobo: institivament em frego els ulls, i en aquell ~~encara sembla que m'hi trobo~~ moment sento que una forma, un poder s'aparta de mi.

M'alço a reveure el temps. I veig que comença a ploure en diagonal.